

Slovo poro

strana 84-85

Dokonalé
fotografie

všude

KDO
JE KDO 3

94 - 95

Milá Thali

Viděl jsem dnes Acylpirinky a
chci se zeptat, jak to mám udělat, abych byl
nejdříve tak roztomilý ...

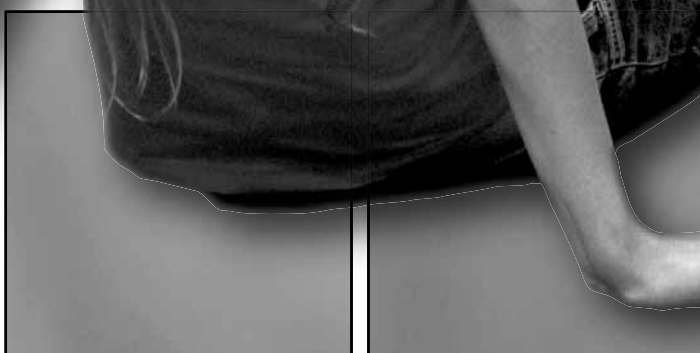
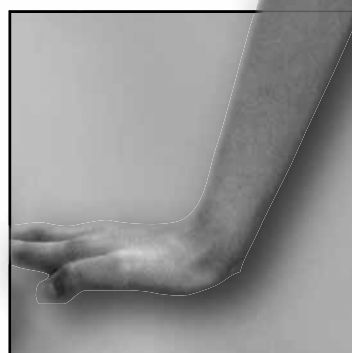
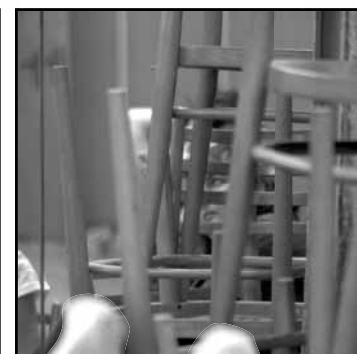
strana 96

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

středa - 20. června

TRUTNOV 2007

číslo - 5.

ÚVODNÍK

Tak to vidíte, nakonec nezapršelo! Takže našim včerejším přesunům z Národního domu do kina a Divadýlka Trdýlka příroda nijak nebránila, my jsme mohli jít volným krokem a někteří stihli i zmrzlinu...

Nebylo vedro a ani zima, jen komáři sužovali redakci po celou noc a značnou měrou přispěli k urychlení sazby.

Tentokrát vám nabízíme k zamyšlení téma *site specific* – divadla v nedivadelním prostoru a pokoušíme se o souvislosti s dílnou Tomáše Žižky. Ptali jsme se lidí, kteří už mají nějaké zkušenosti v této oblasti i s dětmi.

Některé seminaristé z dílen pro dospělé přinesli do redakce své příspěvky a my je otiskujeme. S radostí. Pokračovali jsme v mapování činnosti v dětských i dospělých dílnách a přinášíme podrobnější informace.

A také jsme viděli Acylpyrinky v akci.

S uryputností paparazziů jsme sledovali organizátory Dětské scény, abychom vám je mohli představit v posledním dílu rubriky *Poznáte je?* Správně odpovědi odhalíme slavně zítra, stejně jako přezdívkou redaktorů – s těmi to ale nebude tak jednoduché.

Těž tušíme, že se na zítřejší večer něco tajemného chystá pro děti ze souborů a někteří z nás budou o toho.

Ani medvěd nelenil a pilně zkoumal a zlobil tak, jak je to v jeho povaze. Možná jste ho někde zahlédli. Pohyboval se vždy v nejlepší společnosti.

Tak zase zítra, na čtenou – a naposledy.

za redakci – tu bdělou i už spící, Chropáček

•

Autorem fotografie na titulní straně a všech dalších fotografií v tomto čísle – pokud není uvedeno jinak – je Michal Drtina.

DNES O...

DIVADLE V NEDIVADELNÍM PROSTORU

Není náhoda, že jednu z letošních dílen pro dospělé vede Tomáš Žižka. A už vůbec není náhoda, že většina dětských dílen je inspirována různými místy v Trutnově. My jsme šli ještě dál – nabízíme vám některá teoretická východiska, z nichž divadlo v mimodivadelním prostoru vychází a také pohledy osobností, které s ním mají zkušenost a nebo o něm uvažují. Nechybí ani úryvky z diplomové práce *Site specific* v neprofesionální tvorbě Lucie Matyášové, kterou obhájila v roce 2005 na JAMU v Brně.

Z diplomové práce L. Matyášové

Záměry *site specific* :

1. přivést diváka do netradičního prostoru
2. znásobit skrze výpovědní hodnotu divadelního představení
3. ozvláštnit prostor každodennosti skrze divadlo
4. přinést divadlo do míst, kde se s ním lidé nesetkají a jiné (str.28)

„*Site specific* chce proměňovat každodennost prostoru. Prostor, který se stane hlavním prostředkem umělecké řeči divadla, má náhle pro diváka jinou výpovědní hodnotu. Hodnotu vlastní, kterou můžeme nazývat třeba *geniem loci*, a tuto navíc znásobenou divadelní událostí, která se v prostoru odehrává. Tato vzájemná komunikace divadla a zvláštního místa může mít i různé přesahy (sociální, kulturní, politické...). *Site specific* se může dít například i jako upozornění na současný stav, v jakém se prostor nachází (např. chátrající historické budovy). Může sloužit i jako jakési ohlednutí za minulostí, varující nebo třeba nostalgické (příkladem prvního je *site specific* skupiny mamapapa vytvořené pro vnitřek Stalínova pomníku na Letné, příkladem druhého projekt stejné skupiny, nazvaný „Demolice“ v opuštěných továrních halách ČKD). Záměrem nezrealizovaného *site specific* projektu Evy Tálské „Létající divadlo“ bylo získávání prostředků na opravu opuštěných městských domů.“ (LM 28)

Fáze tvorby autorského *site specific*:

1. Od prostoru k inspiraci – proces zkoumání, objevování a inspirování se místem, a i když později může jít o práci v týmu, podle Matyášové „v úplně počáteční fázi tvorby je důležité dát prostor individuálnímu vnímání a pocitům, prostor fantazii a představivosti každého člena týmu.“ (62). Hovoří o využití techniky *brainstorming*, o snění v prostoru, o spojení nějakého prostoru s fantazií a s asociacemi, které v tvůrčích dané místo vyvolává. Některá představení pak mají jasnou dějovou linku, jiná pracují spíše s různými rozehranými divadelními obrazy.

2. Od inspirace ke scénáři – výběr z nápadů, snů a fantazií. Nápady jsou pojmenovávány a zapisovány, vzniká základ budoucího scénáře, který se bude dít v procesu tvorby zkonkrétňovat, upřesňovat nebo měnit podle toho, jak v daném prostoru stojí. V této fázi vystupuje do popředí role hlavního koordinátor (režiséra), který volnou tvorbu dokáže zavčas nasměrovat do pevných kolejí a zavčas dá vědět, s čím se bude v týmu dále pracovat.

3. Od scénáře k divadelnímu tvaru – tato fáze zahrnuje i vybavování prostředí technickým zázemím (světla, zvuk). A samozřejmě hercovo sladění se s prostorem po fyzické i psychické stránce. Herci musí být dán prostor si místo „zažít“, osahat si jej, vstřebat jej do své práce a herecky jej ovládnout.

4. Od divadelního tvaru k divákovi – musí se určit prostor pro diváka. Bude publikum statické nebo mobilní? Bude mít v představení nějakou roli? Divák by měl své místo i roli v představení pochopit a cítit se v ní v rámci možností bezpečně. „Tvorba autorského příběhu vzniklého na základě nápadů účastníků projektu může být značně zdlouhavým procesem. Tento proces klade velké nároky na vedoucího (režiséra) projektu, a to tím větší, čím menší je výpěstlost nebo divadelní zkušenost členů týmu. Zároveň by ale tento proces mohl zaručovat zvláštní sepětí příběhu s prostorem, a to díky způsobu, jakým příběh vzniká. Další výhodou může být originalita, kterou autorské scénáře mají, v tomto případě originalita dvojnásobná – prostoru a příběhu.“ (s.62 – 65)

Druhy *site specific*

a/ hledání prostoru na základě scénáře – hledání vhodného prostoru pro již existující text

b/ tvorba představení na základě prostoru – autorská, často kolektivní tvorba

c/ spojení prostoru s existujícím scénářem – na začátku stojí prostor, k němuž se vybírá již existující scénář (24 – 26)

Site specific a věk neprofesionálních tvůrců

S jak starými (vypělými) lidmi (dětmi) a jakým způsobem lze uskutečnit představení v autentičtém prostředí? „Tvorba směřující od prostoru k představení bývá většinou kolektivní a vyžaduje tedy větší zralost, vypětost a kreativitu účastníků. Tvorba, kde stojí na začátku příběh, který posléze do specifického prostoru přeneseme, neklade na tvořivost, fantazii a další schopnosti takové nároky. Já za věkovou skupinu, která je již schopna složitější umělecké práce v prostoru, budu pokládat spodní hranici adolescence, tedy hranici patnácti let. (...) Hranici patnácti let zmiňuji především pro představení probíhající v linii „od prostoru k příběhu“. Vezmeme-li do úvahy opačný postup, kdy se do prostoru vstupuje s jasně daným příběhem, můžeme říci, že zde se věková hranice snižuje. Měřítkem je v tomto případě „pouze“ dětská schopnost hrát divadlo, protože ta se s přesunutím do zvláštního prostoru výrazně měnit nemusí. Záleží potom na režisérovi, jak dokáže dětské herecké jednání sladit s prostředím a nakolik jim dá možnost prostor dostatečně fyzicky zvládnout. (...) Podle režisérky Evy Tálské, která má velké zkušenosti s prací jak s profesionály, tak s amatéry, může být však práce v nezvyklém prostředí s amatérským souborem dokonce jednodušší než s hercem profesionálním. Profesionální herec totiž může být příliš fixován na svůj tradiční divadelní prostor a na svůj způsob hraní v něm. Amatéri (neprofesionálové), kteří oproti profesionálům takové zkušenosti nemají, mohou práci v prostoru brát jako přirozenější a snadněji se mohou hrani v prostoru přizpůsobovat.“ (s. 80)

Pohledem Romana Černíka

1. Máš nějakou zkušenost s inscenováním divadla v nedivadelním prostoru? Pokud ano, tak jakou? Obzvláště, je-li s dětským či hodně mladým souborem.

První, co mne napadlo, byly naše „paradivadelní akce v Aši, ta asi nejsilnější byla při vernisáži výstavy Adrieny Šimotové a pracovali jsme v Aši na zahradě muzea s kamennými kádemi po starých papírnách. Bylo to s tehdejšími gymnazisty (Anna Trčková, Radek Bednář, Pavla Bušková a spol.). Ono v Aši jsme tehdy pracovali hodně nedivadelně, tam totiž divadlo nebo opravdu divadelní sál nebyl. Hráli jsme na ulici, ve škole na chodbách, a pak jsme vstoupili do staveniště a udělali přímo tam Krále Ubu a oni se pak tamní radní chytily za nos a ten prostor nechali dodělat na takový komorní docela slušný sálek. Myslím si, že k těmto postupům je třeba jistě dospělosti a tedy alespoň pubertu. Takže s dětmi jsme dělali třeba v Merklíně spíše takové hrátky s místem, ale ne pro diváky. Fotili jsme živé obrazy v krajině nebo u staveb ve vsi a vymýšleli si na místě příběhy, tohle dělám pořád rád i se svými studenty v našem Ateliéru na fakultě. No a jinak už jsem dělal různé třeba na nádraží, na jatkách, v kostelích, klášterech, v synagoze, v komunistickém památníku v Buchenwaldu nebo v garážích, staré továrny či starém pivovaru.

2. S jakými obtížemi se inscenátoři divadla v nedivadelním prostoru podle tebe mohou potkat?

Odmyslím řadu technických a bezpečnostních rizik, která snad každý, kdo se pokouší o site specific, samozřejmě řeší a počítá s nimi, jako že někam se prostě nemůže, jinak by se mohlo spadnout a tak podobně. To je pro účastníky i jejich diváky. První skutečnou obtíž vidím takovou trochu koncepční. Jde o to, že někdy se tvůrci rozhodnou místo jen využít nebo dokonce zneužít pro svůj často jen komerční prospěch. To jsou velmi často takové ty hry na nádvořích hradů a v zámeckých zahradách. Prostě něco, nějaké to divadlo se vezme, nejlépe Lucernu nebo Goldoniho, a oni to lidi mají rádi, tak se hraje. Je vlastně jedno, ta romantika stmívání a obrysu hradem funguje vždycky. Přiznám se i to jsem dělal, ale už mne to nezajímá.

Druhá obtíž je vyladit se s místními lidmi. Je to někdy trapné, když tvůrci se přijedou realizovat. Třeba na místo a jeho výtvarné souvislosti jsou citliví, ale k místním lidem už ne. Ono je pravda, že někdy ten, kdo jen nahlíží, vidí věci, na které místní už zapomněli nebo rezignovali, někdy to můžou být i docela bolavé jizvy. Mne právě to setkávání teď a tady zajímá nejvíce. Zkouším svou divadelní práci vést směrem k artikulování nějaké zprávy o místě a jeho čase a k tomu potřebuji také místní, hodně mne baví, když se pak i sami podílí na výsledku. To je moment, který může zůstat i po skončení projektu, třeba se v místě probudí nějaké nové vlastní aktivity. Něco se nezbouřá, někomu se dá prostor k činnosti, potkají se lidé, co si padnou do noty a dosud neměli příležitost. Tedy hodně mých zkušeností je ze Sudet a tam je spolkový a vůbec společenský život jiný než třeba na Jižní Moravě.

Asi by toho bylo více, jako že potřebuje člověk mít i technické věci jinak, že potřebuje zajistit bydlení, jídlo a tak. Ale v tom je taková práce zajímavá. Vyžaduje spolupráci, pořád a silně. Ale to už není úskalí, to je vždy výzva.

3. Co je na inscenování divadla v neobvyklém prostoru lákavé?

To už jsem asi řekl. Taková práce je vzrušující, jde vždy o objevování jak vlastních možností, dráždění vlastní fantazie a schopností, tak také a možná především objevování možností divadla v kontextu prolínání disciplín od divadla přes architekturu, historii, etnografii, sociologii,

kulturní a sociální antropologii až k mé oblíbené komunitní pedagogice. A pak taky nikdy nejde o nějaký provoz, takové projekty vznikají ze svobodného rozhodnutí a končí svým naplněním, jsou jedinečné. Pro mne osobně je to vždycky o takovém jitrném pozornosti a objevování nevšedních pohledů třeba i na známé věci, prověřování neobvyklých spojení, odhalování jiných věcí, setkávání s lidmi. To je myslím i pro mladé lidi inspirující, podle toho, co vidíme už za sedm let naší práce na Jižní předměstí, tak to mohu jen a jen potvrzovat.

Pohledem Aničky Trčkové

1. Máš nějakou zkušenost s inscenováním divadla v nedivadelním prostoru? Pokud ano, tak jakou? Obzvláště, je-li s dětským či hodně mladým souborem.

Zkušenost s inscenováním divadla v nedivadelním prostoru máme - jednak vytváříme každoročně pouliční představení (hrajeme ho v Aši v parcích, na Chebských dvorcích, hráli jsme také v Bečyni, Ostrově, v roce 2003 jsme ve spolupráci s Mamapapa o.s. (naše občanské sdružení zastřešující dětské a studentské a jinak mladistvé divadlo se jmenuje Karel Ašler) „vyrobili“ divadelní představení - projekt site specific - na bývalých ašských jatkách - v místní pozapomenuté architektonické památce. A vyvrcholení naší celoroční činnosti se odehrává na festivalu Ašlerky - v klubu, hospůdce, která také není tradičním divadelním prostorem.

2. Co je na inscenování divadla v neobvyklém prostředí tak lákavé?

Tento způsob je zajímavý hlavně atmosférou, kterou prostředí jiné než divadelní poskytuje. Atmosféra i „terén“ dotvářejí děj i jednání postav v něm se vyskytujících. Jedná-li se o venkovní prostředí, musí děti či studenti využít jiných výrazových, pohybových, hlasových technik, získávají nové zkušenosti v kontaktu s diváky, kteří nejsou „svázáni slušným chováním v divadle“ (mohou se tedy hlasitě projevoval, vstupovat do děje...).

3. Jaké potíže inscenování v neobvyklém prostoru přináší?

Myslím, že potíže vyplývají z výše popsaného - děti, studenti se musí popasovat s novým „terénem“, s jinou akustikou, větší svobodou diváka... ale potíže asi nevyváží klady, jež práce v nedivadelním prostředí přináší.

Pohledem Venduly Kecové, za svobodna Tampierové

Co se Vám vybaví, když se řekne „divadlo v nedivadelním prostoru“?

Vybaví se mi staré nádraží v Plzni, klášterní zahrada v Bečyni, desítky jarmarků ve městech po celé České republice, ale hlavně velice náročná divadelní práce...

Zažila jste něco takového (jako divák či tvůrce), můžete to konkretizovat?

Jako divák jsem zažila spousty představení na různých festivalech, které se konaly pod širým nebem. Velice na mě zapůsobilo představení tanečnicka Buto, které se odehrávalo ve staré opuštěné budově nádraží v Plzni. Tento nedivadelní prostor ještě umocnil můj zážitek z představení. A jako tvůrce jsem hrani v nediva-

delním prostoru zažívala dost intenzivně po dva roky, kdy jsem hrála s divadlem Kvelb, které se živí pouličním divadlem.

Chtěla byste tento typ divadelní tvorby vyzkoušet i s dětmi? Co konkrétně byste chtěla zkusit, jaký nedivadelní prostor Vás pro práci s dětmi láká a proč?

Tento typ divadelní tvorby bych s dětmi ráda vyzkoušela. Téma by se muselo vztahovat přímo k místu dění. Láká mě to zejména proto, že je fajn si vyzkoušet také něco jiného, než „klasické“ hraní v divadle a také si myslím, že výběr místa by mohl děti více motivovat při tvorbě inscenace.

Jaká omezení a výhody má podle Vašeho názoru práce v nedivadelním prostoru s dětmi?

Nedivadelní prostor má omezení takové, že zkrátka není „vhodný“ pro hraní divadla. Technické zajištění je, dá se říci nulové (není kam pověsit kulisy, povrch je nerovný, vadí okolní hluk a další a další....). Ale právě pro tohle všechno může být pro děti tvorba představení a řešení různých komplikací v nedivadelním prostoru lákavá a o to větší bude také jejich radost z překonávání všech překážek a úspěšného dokončení inscenace.

Pohledem Lucie Matyášové, členky sdružení Augusto a bývalé členky brněnského Studia Dům

Co se Ti vybaví, když se řekne divadlo v nedivadelním prostoru?

Napadá mne dobrodružství, výzva, zcitlivování se, otevření se úplně jinými póry. A potom vlastně už je to víceméně stejná práce jako každá jiná. Tvořivá, samozřejmě. Je to výchozí bod, se kterým potom dál pracuješ. Práce a tvorba.

Když se řekne děti do patnácti let a site specific – co Ty na to? Čtěla byste s dětmi v nedivadelním prostoru někdy zkusit?

My už nějaké malinké střípky takových představení děláme na našich akcích s Augustem. A myslím si, že je to hodně baví, že to fakt láká. Nedostala jsem se k nějakému delšímu projektu – tedy vlastně ano, když jsem pracovala v Boskovicích, tak tam jsme dělali v synagoze – a myslím si, že je to dobrá cesta. Jednak kromě takových těch schopností spolupráce si myslím, že jim to může otevírat vidění věcí, může jim to pomoci v představení – záleží na tom, jaká je to cesta, jestli vyjdou z prostoru nebo třeba přichází s příběhem. Takže říkám ano.

Jaký prostor myslíš by děti lálaly, popřípadě jaký by lálal Tebe?

Já si myslím, že by je v podstatě bavil jakýkoli prostor, i třeba reálné prostory – prostory školy, kuchyně, kdy třeba vyjdou z prostředí, ani ho nijak nepřemění, jen tam zasadí výjevy ze života. Pohádky by se jim určitě dobře dělaly v reálných prostorech – hrad, les, na zámku.

Jaké výhody a nevýhody taková práce s dětmi skýtá?

Nevýhody – pro děti – určitě organizace, zajišťování věcí, kam můžeš, kam nemůžeš, bezpečnost dětí, přizpůsobování řádu těch objektů. Taky si tam všechno musíš natahat – techniku atd. Výhody to může mít i pro obce – může to atraktivitní ta místa, přilákat na místa lidi, kteří by třeba na zušku nepřišli.

sestavil Břucháček, Chropáček a Plecháček

SLOVO POROTY

O KOCOURU, KOHOUTU A KOSE, HORNÍ – DOLNÍ, ŽŠ SLOUPNICE

Eva Sychrová a její soubor Horní-Dolní ze Sloupnice nejsou na Dětské scéně žádným nováčkem. Práce, která má tato vedoucí za sebou, je úctyhodná a svědčí o tom, že dobře učit dramatickou výchovu lze také na docela obyčejné základní škole v rámci nepovinného předmětu. Pohled na děti ve věku od 12 do 15 let, z nichž někteří se inscenací O kocouru, kohoutu a kose loučí s tímto souborem, byl velmi příjemný. Vesměs jsou kultivované jak po stránce pohybové, tak po stránce mluvní a disponují solidní mírou vybavenosti (samozřejmě v závislosti na délce práce v souboru). A tyto klady konstatovali shodně seminariisté na podvečerní diskusi, tak členové lektorského sboru.

Pochybnosti a otázky, které inscenace vyvolala, mají původ především v dramaturgii. Tím základním problémem je konflikt mezi zvolenou látkou, anekdotickou pohádkou Boženy Němcové, blízkou humorkám z kocourkovského okruhu o bláznech a hlupácích, a tématem, respektive tématy, která se na tento příběh snažila vedoucí se souborem „našroubovat“. Zdůvodňovat a vysvětlovat vtip (protože tato pohádka je svou podstatou rozvedeným vtipem) a snažit se z něho vyvozovat vážně míněné mravní či jiné naučení, je stejně pošetilé jako nemožné. Proto vyznívají rámcová situace na trhu a závěrečné poučení („Bez práce nejsou koláče“) nevěrohodně a násilně.

Vedoucí získala nedávno šikovnou spolupracovnici, která do inscenace složila vcelku pěkné písničky. Potíž je však v tom, že jsou žánrově ze zcela jiného soudku a inscenaci příliš nepomáhají. Málokdy posouvají děj, jsou spíše ornamentem a někdy dokonce představení retardují.

Zvolené prostředky jsou různého řádu a různé kvality. Vedle pěkného nápadu využít k ukončení jednotlivých epizod a k podtržení point zastavení akce do štronzu se tu neobratně pracuje se světlem (zbytečné a příliš časté stmívání po jednotlivých scénách); nedůsledná je také práce s prostorem a nahodile se tu mísí rekvizity reálné, imaginární a zástupné. Nedořešené je i zobrazení zvířecích postav. Zejména kohout a kocour jako statické hračky nemají – tak jak jsou zde použity – šanci fungovat na jevišti, jak to vyžaduje jejich role v příběhu.

Jaroslav Provazník

O SLEPIČCE KROPENATÉ, BUBU VSETÍN

Sympatické loutkářské představení vsetínského souboru, který se zjevnou samozřejmostí do své inscenace integroval dívku na vozičku.

Dramatizace použité předlohy Františka Nepila má jedno úskalí: obsahová složka příběhu chce v sobě nést – sice oslabené, ale přece jenom – ponaučení. Zároveň prostředky, kterými je příběh vyprávěn, využívají absurditu a nonsens. Didaktickou vrstvu, o kterou dramatizace příběhu usiluje, tudíž nelze brát vážně. Pohrávání si s nonsensy je silnější a hodnotovější ponaučení rozrušuje. A to, že si soubor k dramatizaci přidal svou závěrečnou pointu bylo naprosto v řádu textu, ale ještě více rozostřilo ono „nešťastné“ ponaučení.

Takže nakonec je vůbec problém stanovit, o jaké poučení v jevištním příběhu jde.

Z výtvarného hlediska jsou dobře trefené loutky slepiček. Loutky ostatních zvířátek už mají omezenější možnosti animace. Z postav lidského světa nejlépe vychází přijímací komise konzervatoře, neboť té neschází stylizační zkratka. Na postavách Babičky a Selky ulpívá zpřizemňující realistický detail. Nejednotnost výtvarných prostředků se ovšem nejsilněji projeví, když slepice Kropenatá se ocitne ve městě a zvoni u dveří, jež jsou představovány ostatními členkami souboru a které otevírá postava paní Kadlecové, postava bez dalšího výtvarné charakterizace. Oproti neorganické proměně kurníku (potažmo babiččina domku) v kulisu města, se v inscenaci podařilo jednoduchou a funkční proměnou slepičích hřadů vytvořit prostor pro situaci přijímacích zkoušek na konzervatoři.

K pozitivům představení patřil kultivovaný projev dívek, na obstojné úrovni zvládnutá hra s loutkou a vůbec dobrá kolektivní souhra.

Václav Klemens

HAVĚŤ VŠELIJAKÁ, BUBLINY, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA SVITAVY

Příjemný a milý zážitek od Jany Mandlové a dětí z jejího souboru Bublín. Pásmo z nonsensových básniček (E. Frynta, I. Štuka, P. Šrut a další), které jsou šikovně seřazeny a spojeny, je nepopisným způsobem rozehráváno skupinkou osmi a devítiletých dětí. Jejich zaujetí a radost ze

Havěť všelijaká, Bublín, Dramatická školička Svitavy

hry diváka okamžitě oslovují. Děvčata a kluci dokáží vyjádřit nadsázku a humor jednotlivých básniček. Jsou si vědomy své úlohy v rámci celku, jasně nám sdělují vztah mezi sebou. Pracují s nepopisnými rekvizitami, které nikdy nevytváří

pouhou ilustraci básniček, ale dále umocňují. Úkoly, které děti v této inscenaci měly, splnily víc než dobře – naučily se dobře mluvit, cítit prostor, komunikovat mezi sebou. Jediné, v čem jsou ještě rezervy, je zpěv. Zhudebněné básničky jsou samy o sobě asi velice pěkné, ale pro děti v daném okamžiku asi pěvecky zatím dost náročné. Ale to pro ně může být další úkol. Představení jasně ukázalo, že pokud jsou děti citlivě vedeny, přijmou svůj jasný úkol a jsou přesně odhadnuty jejich možnosti, potom si dokáží udržet i svou radost ze hry.

Jaroslav Dejl

DNES HRÁLI

O kocouru, kohoutu a kose

PO(HÁDKA), dddd ZUŠ DĚČÍN

Inscenácia „Po(hádka) súboru „dddd, ZUŠ Děčín“ vznikala približne dva mesiace a súbor v tomto zložení spolu pracuje len jeden rok. Počas relatívne krátkeho obdobia tak musel splniť niekoľko úloh naraz. Od zvládnutia

hereckých a inscenačných výrazových prostriedkov až po prípravu divadelného tvaru na motívy pohádky z knihy Stanislava Filipa „Jak cikán rozplakal princeznu“. Prejav protagonistov dáva tušiť, že z hľadiska ich prípravy sa súboru mnohé podarilo za jeden rok dohnať.

Inscenácia ponúka dva herné plány. Jedným je plán rozprávky a druhým plán konfliktu chlapcov a dievčat v súbore. Princíp scudzovania sa postáv z plánu rozprávky do plánu konfliktu, sa zdá byť miestami nad silu súboru. Problémom sa javí hlavne prepojenosť týchto plánov, až sa zdá, že prebiehajú izolovane a snaha o ich prepojenie niekedy pôsobí až nelogicky.

Problematickým sa javí aj výtvarné riešenie rozprávky. Paraván je niekedy len miestom, kde sa herci schovávajú, inokedy sa tvári ako dekorácia. Výtvarné riešenie rekvizít a narábanie s nimi je nejednotné – imaginárne dvere sú vlastne plachta, ktorá sa zamyká reálnym kľúčom. Silne štylizovaná koruna kráľa sa bije s reálnou bábovkou či cibulou.

Hip – hopový štýl prejavu v pláne konfliktu, vrátane civilného oblečenia protagonistov, núti diváka položiť si otázku, prečo si mladí teenegeri zvolili práve túto rozprávku? A prečo tá naivita výrazových prostriedkov pri jej uchopeaní? Navyše téma konfliktu sa počas predstavenia nevyvíja a po celý čas je vymedzená negatívne. Vzťahy medzi protagonistami tak nemajú záverečnú pointu či východisko. Na pozadí toho motív zblíženia, ktorý je obsiahnutý v rozprávke, zaniká a pointa rozprávky vyznieva rozpráčať.

Nevyjasnenosť, ktorý z hracích plánov je pre predstavenie nosný, tak v konečnom dôsledku uberať na účinku a zrozumiteľnosti ako téme rozprávky, tak aj téme generačného konfliktu.

Napriek všetkým výhradám z inscenácie ako aj z práce súboru cítiť úprimnú snahu veci divadelne uchopiť a ak súbor za jeden rok dokázal vyrásť až k výsledku tejto inscenácie, rozhodne si netreba nechať újsť inscenáciu najbližšiu.

Peter Janků

O slepičke kropenaté

Po(hádka)

SEMINÁŘ K INSCENACÍM 4. BLOKU

Tentokrát to zpočátku vypadalo, že se v předsálí kina Vesmír poztrácíme, ale pak dorazil celý průvod seminaristů a tak mohla diskuse nad shlédnutými inscenacemi úspěšně začít.

Na inscenaci souboru Horní – Dolní O kocouru, kohoutu a kose ocenil zástupce semináře A hudbu, muzikální vybavenost souboru, snahu zapojit do hry větší skupinu dětí, vytvoření prostoru pro využití jejich dovedností v rámci inscenace. Na druhou stranu zapojení všech vedlo k rozmělnění a inscenaci chybí ústřední postava. Dále ocenili dílčí prvky jako úvodní jarmark, práci se zkratkou a s rekvizitou (koruna, žezlo) a štrouza ukončující jednotlivé obrazy. Mezi problémy inscenace jmenovali nedotaženost scénografie (imaginární, zástupné i ilustrativní rekvizity případně loutky), nepřesnost v zacházení s kosou a s prostorem (trhání trávy atd.). Komplikované bylo pro seminaristy také stanovení tématu – od poučného přísloví o koláčích bez práce po negativní rysy osobnosti tří bratrů. Inscenaci také padal temporytmus, což po dotazu moderátorky diskuse M. Poesové připsali nadbytečné a stereotypní hudební složce, která inscenaci neposouvala vpřed. V rozpravě radil P. Janků důsledně číst prostor jeviště a jednáním vytvářet a dodržovat vztah postav k prostoru. V této inscenaci šlo o pohyb poddaných po neposečené /posečené louce atd. Konstatoval, že zanedbávání prostoru se týká řady dětských inscenací a přitom jde o finančně nenáročný prostředek. Stejně tak je potřeba věnovat pozornost použití paravanů, příchodům na scénu atd. Námět inscenace O kocouru označil L. Richter za nevhodně zvolený, neboť ze tří anekdot o hlupácích nejde udělat poučný příběh. Na závěr zazněla z pléna pochval souboru za propojenost a příjemné spolubytí dětí na jevišti.

Seminaristé třídy C se tentokrát věnovali souboru BUBU a pohádce O slepičce kropenaté, která se jim velmi líbila. Vyzdvihli funkční strukturu hry, jednotné loutky a zvládnutí jejich vedení. Dále chválili hudbu, řešení scény, výstavbu příběhu a sebranost skupiny. Pro pojmenování zvolili formulaci, že „je třeba se něco naučit“, protože ústřední postava došla zkušeností poznání. O pohledu lektorského sboru přítomné informoval V. Klemens a pak už zaznívaly v diskusi poznámky z pléna. Dramaturgické úskalí inscenace je v poloze mezi morálitou a absurditou, děti hrají s loutkami pěkně, ale v režijní rovině jsou nedůslednosti – například chybí zřetelné zdůraznění hlavní postavy. (L. Richter) Problematický je způsob vedení loutek ostatních zvířat, kde by se nabízela možnost větší komunikace postav. (J. Provazník). Použitý paravan – domeček zde není dostatečně funkční

(T. Žižka). Provokativně pojmenovala problém tématu I. Ulrychová: Čím více budou slepice na svém osobním růstu pracovat, tím spíše se dostanou do polévky.

Za otevřenost a uvolněnost dětí na jevišti pochválil Bublín a jejich všelijakou havěť seminář D. Ačkoliv se neshodli na poměru autentické hry a připravenosti situací, šlo podle nich v pásmu o tematizaci dětské hry. Ocenili, jak si se zvolenými prostředky děti hrály (ačkoliv občas ztráceli koncentraci) a měly značný cit pro temporytmus. V další diskusi byla řeč o nastavení pravidel, která v každé části umožňovala rozehrání situací a tím byla zachována živost hry a o vztahu improvizace a fixace tvaru. (J. Provazník, L. Richter, P. Janků)

Poslední probíranou inscenací byla Po(hádk)ka souboru dddd, ZUŠ Děčín. V semináři B zanechalo představení příznivý dojem hlavně pro svůj humor a nadhled korespondující s věkem protagonistů. Příjemná byla také hudební složka inscenace. Problematické je však jejich herectví v civilních scénách před paravánem a ve vztahu k názvu postrádali větší tematizaci „hádky“. V dramaturgické rovině seminaristům vadila především nedostatečná motivace situace rozhodnutí ke sňatku. L. Richter upozornil, že inscenace postrádá vývoj, protože začíná a končí v poloze rozhádanosti. Z pléna také zaznělo, že v práci s dětmi by jistě pozitivita na škodu nebyla – například, když jde o vyznění pohádky. I. Ulrychová dále nastolila otázku, jaká je motivace dvou kluků a děvčat k zahájení fiktivního představení pohádky. T. Žižka opět upozornil na možný potenciál paravanu.

Pohled poroty na všechny inscenace si opět můžete přečíst v patřičné rubrice.

Problémovým okruhem pro všechny semináře měl být vztah tématu a dětského divadla. Hned na začátku bylo konstatováno, že jde o příliš široký problém, než aby šel probrat v tak omezeném čase. Z diskuse vybíráme:

Téma by mělo procházet celou inscenací bez „boulí na příběhu“.

K tématu je třeba přistupovat s pokorou.

Tématem nonsensové havěti je hra, v případě kohouta téma neladilo, slepička si nesla téma didaktické a Po(hádkové) téma nevraživosti neladilo s pohádkou samotnou.

Téma je klíčové pro přípravu představení. Mělo by vycházet z dětí a něco jim dávat. Rozpoznání, zda děti téma zajímá, je na vedoucím.

Důležitý je vztah tématu a konce inscenace – může téma zproblematizovat nebo dotáhnout.

Téma musí oslovit děti, pak může oslovit diváky. Nesmí jít o exhibici, ale o pozvání diváka do příběhu.

Pedagog musí být pozorný, ne jen přinášet podněty, ale vytvářet proces, během kterého mohou děti téma objevit, rozeznat, pojmenovat. Nemusí být startovním momentem na začátku tvůrčího procesu, ale pak se musí stát průběžným prvkem celého divadelního tvaru. (T. Žižka, L. Richter)

Je třeba odlišit: jaké téma dítě zajímá, jaké téma dokáže pochopit a jaké téma dokáže sdělit. (P. Janků, L. Richter)

Další diskuse měla rozbíhavý charakter a otevírala nové a nové, někdy i extrémní a akademické perspektivy. A protože už značně překročila vymezený čas, ukončila ji M. Poesová s odkazem na možné pokračování další den.

Hrocháček

DNES HRÁLI

O kocouru, kohoutu a kose

O slepičce kropenaté

Havěť všelijaká

Po(hádk)ka

DNES HRAJÍ...

Dnes vám představujeme poslední tři dětské divadelní soubory, které budou na letošní Dětské scéně hrát. Ach jo. Ale nebojte, o dětské stránky ani v posledním čísle nepřijedete! Vrtulí, Žerotínu a Juliím zatím přeje zlom vaz a za zajímavá setkávání se děkuje

Brůháček

...VRTULE, 3. ZŠ SLANÝ

Jak se máte?

Dobře.

Jde to.

Konečně máme volno.

Doted'ka jsme většinu času byli buď na představeních nebo na dílnách a vůbec jsme neměli čas se projít po Trutnově a podívat se.

Ale jinak je to tady dobrý.

Co je dobrý?

Nový známosti.

Atmosféra divadelní...

Mně se líbí to, že uvidíme práci těch ostatních souborů, takže se můžeme něčemu přiučit.

Jací jsou ostatní lidi na přehlídce – ze souborů?

Bydlíme v tělocvičně a jsme tam s lidma z Turnova...

Je tam jeden úžasný kluk, co má úplně úžasný hlas, takový velký a takový tenoučký hlas.

Jinak ti lidi tady jsou celkem příjemní.

I lektoři.

Má na tu atmosféru vliv to, že jsou tady lidi z dramatačků?

Určitě – tady ty děcka jsou otevřenější a mnohem líp zvládají všechny situace.

Nejsou tolik nesmělí.

To se projevilo hlavně včera, na té dětské zábavě – kdyby tam byly děti, které nechodí na dramačák, tak by to byla taková kamenná nuda. Možná by tam byli uprostřed tak tři lidi.

Jsou zvyklí na tu veřejnost.

Naše skupina dělala komedii a měli jsme na to vymyslet během deseti minut nějakou etýdku, tak jsme vymysleli Horsta a Gábi, někdo měl horor, někdo detektivku, někdo telenovelu, muzikál...

Jací jsou lektoři, jak je vnímáte?

Já mám teda úplně nejradši Františka Oplatka.

František Oplatek je nejlepší – když nám pomáhal s tou hrou...

Hodně nám v představení pomáhal vychytat mouchy.

Vždycky, když přijel k nám na zkoušku, tak jsme tam něco změnili...

Je hodně tvůrčí a má zkušenosti, je hodně nadaný.

A je i kamarád.

Pracoval někdo z vás i s jiným lektorem?

Já jsem se setkal s Jonášem Konývkou, ale je takový zvláštní, nejsem na jeho vedení zvyklý – myslím si, že je to asi tím, že nemá nějaké vyšší vzdělání ohledně toho, jak přistupovat k dětem. A ten František Oplatek prostě ví, o čem mluví, a má výborný přístup, přátelský.

My jsme byli ještě u Mirky Vydrové – bylo to dobré, že jsme se zabavili na to dopo-

ledne, zavázali jsme si oči a chodili po městě. Bylo to dobré, ale nevím, proč zrovna k divadlu tohleto...

A s Hanou Šimonovou – u té jsme dělali improvizace celé čtyři hodiny. Mě to osobně bavilo, byla to sranda, ale bylo to furt to samé.

Mně se to líbilo, já zbožňuju improvizace.

Jací jsou dospělí na přehlídce?

Oni jsou vcelku všichni skvělí. S těma staršíma se moc nepotkáváme.

Lektoři na večírku byli fajn, Hanka, co měla na starosti naši skupinu, byla v pohodě, přátelská...

A koho z dospělých znáte?

Asi toho pana z DAMU, pana Provazníka, ostatní neznáme.

Ještě znám toho Vojtu... s tím se známe už z dřívějška.

Proč se jmenujete Vrtule?

Takže my se jmenujeme Vrtule podle rekvizity, která byla v historicky první hře, byla to vrtule od letadla v Malém princí.

Celá Vrtule je rozdělená na tři skupiny – Hladká Vrtule, Roztočená Vrtule a Vráscitá Vrtule a je to rozdělené podle věku. Tady je Roztočená s Vráscitou. Vráscitá je nejstarší, nejtalentovanější.

Chcete ještě říct něco důležitého, na co jste zapomněli?

Mě překvapilo, že my jsme asi jediná, kteří mají takové odlišné představení. To je typická rezkovina. Náš dřívější vedoucí Jirku Rezek tady byl s Písařem. On především dělá hry, které jsou hodně o tom, jak je to na světě doopravdy, co to je, ta špína. Jednou jsme hráli hru, která byla o týrání dětí, co to všechno je... Prostě ze života.

My hrajeme ty stinné stránky života. To temné, depresivní.

Některé postavy z představení Wenuše

...DOHRÁLI JSME, ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Rozhovor představitelk „...aneb Romeo a Julie“ s vedoucí Hanou Nemravovou

Dovedla bys chodit jenom v ponožkách?

Jako jenom v ponožkách?

No.

Asi ne.

Piješ radši kofolu nebo ledový čaj?

Úplně nejraději mám něco jiného. Začíná to na F.

Kde všude jsi hrála?

V Naivně poetickém divadle v Plzni, v divadle Facka z Uherského Hradiště. A na základce v souboru Sluníčko, má první role byla třetí lištička v Budulínkovi. Hať.

Jaký máš názor na potrat?

Každý má právo rozhodnout se podle vlastní momentální situace. Být nechtěným dítětem není žádný med. No. Rozhodně by o otázce potratu neměli rozhodovat muži!!!

Kdyby existoval stroj času, ve které době by ses chtěla ocitnout?

Už dávno si přeji být jednou z oblíbených žen Karla IV. A ani bych nemusela být královna, tajné milenky jsou na tom někdy líp. Taky by mě těšilo být barovou zpěvačkou. Jazz, třicátá léta, dlouhé korále, cigaretové špičky, přítulní továrníci, červené airovky. A měla bych sametové chraplavý hlas. Tak.

Je možné tě vidět někdy v riflích, teniskách a mikíně?

Brzo ráno nebo pozdě večer, kdy se toulám po hradišťských Vykopávkách se psem. A to je vlastně tma. Takže byste mě stejně neviděli.

Proč nemáš dlouhé vlasy?

Kdysi jsem měla období, kdy jsem se při každé „depce“ střihala. Dotáhla jsem to až na 5 mm. No a od té doby nemám dlouhé vlasy.

Které jídlo máš nejraději?

Bramborák v zimě, v létě meloun.

Co děláš ve volném čase? Máš nějaký?

Sním.

Používáš zubní nit?

Ne. Mám se stydět?

Jaká by byla největší šilenost, které bys byla schopna?

Svou největší šilenost už jsem

uskutečnila. S miminkem v kočárku jsem opustila manžela, rodiče a všechny přátele a šla za velkou láskou svého života.

A lituješ toho?

Vypadám tak?

Ne.

Tak asi ne.

Jela bys někdy na horské dráze?

Ne!!!!!!!!!!!!!!

Kdy se modlíš?

Tehdy, kdy je třeba.

Věříš na osud?

Věřím na to, že pro každého z nás jsou v životě nachystány různé cesty a cestičky. A na nás pak záleží, kterou z nich si vybereme.

Do jaké země by ses chtěla podívat?

Do Egypta. Až budu stará, budu čup babka v širokém slamáku a budu se plavit po Nilu.

Glosy z deníku souboru Dohráli jsme

Ubytování

Ubytování dětí na Dětské scéně, konkrétně souboru Dohráli jsme, je vcelku dobré. Bydlíme v malé, útulné tělocvičně na ZŠ Rudolfa Frimla. Spolu s pingpongovými stoly a děvčaty z Veselí nad Moravou je nám dobře. Až na to hrozné dusno, které je občas k nevydržení, se nám naše ubytování líbí. Spíme sice na tvrdé zemi, ale prostě supeeeeeer. Sranda musí být...

Mája

Den, kdy jsem skoro pořád jedla!

Hned druhý den, co jsme sem přijeli, jsem se s Gabčou rozhodly, že půjdeme do cukrárny. Když jsme přišly, daly jsme si malý pohár. Potom jsme šly do pizzerie, kde jsme dostaly pizzu velkou jako kolo od vozu. Zakončily jsme to tím, že jsme si koupily Kinder vajíčko a brambůrky.

Julča

Koupání v kašně zakázáno!!!

Courání po městě je super, ale ještě lepší je, když procházku zakončíte malým osvěžením v místní kašně. Sundáte si boty, vyhrnete nohavice a hurá do vody!! Ještě že policie nechodí pravidelně na pochůzku po náměstí.

Margaritta

Boj za zdravý chrup

V pondělí 13. června jsme se před DISCO rozhodli o oživení programu. Oblékli se do pyžama, dali kartáčky do pusy a vyrazili propagovat zdravý chrup. Byla to bezva show s upoutávkou a potleskem na závěr.

by Any

...ZUŠ „ŽEROTÍN“, OLOMOUC

Na co jste mysleli, když jste dnes ráno vstávali?

Že chci spát.

Že ještě nemám sbalený věci.

Že nestihám.

Že nemám papuče.

Že ta cesta vlakem bude hrozná.

Jestli to přežiju.

Jestli jsem si nezapomněla peníze.

Já už jsem se těšil zpátky, říkal jsem si, že to bude fajn, až přijedu, protože Hradec byl boží.

Máte nějaký zážitek spojený s vaším představením?

Naše představení se při premiéře dostalo do té finální fáze, kdy dojde k rozuzlení, a Anička jaksi zapomněla text. Vynechala část textu, řekla místo omámená hladová. A teď jí to přišlo hrozně vtipné, tak se rozesmála, a poté zavolala: Dorko, řekni to! A Dorka řekla: Neřeknu! Já tě zabiju, Aňo! A pak Aňa řekla: Sakriš! A vzadu byl zbytek souboru, který se zoufale snažil nesmát se. A v zákulisí se ozývalo: Zabiju tě, zabiju tě, zabiju tě! To bylo na krajském kole, kde jsme skončili třetí.

Jak na to reagovali diváci?

Něco jako (gesto) – to jsou blbci...

Nee.

Přátelsky.

Oni z toho byli taky rozrušení, protože ono se nám celkově to představení dost povedlo a byla tam dobrá atmosféra, a potom hahahaha a zabiju tě...

Jak se vám tady líbí ubytování?

Ubytování se nám líbí zatím nejvíc.

Je tam televize, jsme spokojení.

Je to obří.

Mně se líbí ta mramorová hala, jak tam máme.

A dobře vaří.

Mohli byste srovnat ty dvě divadelní přehlídky – tady a ta ZUŠ v Hradci?

V Hradci to bylo všechno – protože to je jednou za šest let – takové precizní, doladěné, atmosféra... A ta představení tam byla opravdu kvalitní – až na nějaké dvě, Popelka...

Tam to bylo pro nás zajímavější i tematicky, tady je to spíš pro mladší lidi se mi zdá.

Bylo tam třeba třináct představení denně.

Tam nám to přišlo zajímavější, protože to bylo víc nabitě.

Nejlepší byl úvod!

A tady je to takové volnější. Hrajeme jen dvakrát, máme čas na zkoušku – v Hradci to nebylo. Na zkoušku bylo deset minut.

Byli jsme tam strašně utahaní. Mně to tady přijde takové pohodovější – je to kousek, nemusíme spěchat, je to všechno blízko.

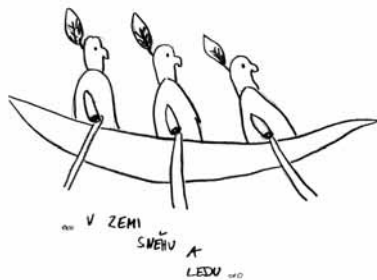
Ale prostě ta atmosféra tam byla důležitá.

Chcete něco vzkázat divákům?

Je to abstraktní. K zamyšlení. Musíte se nad tím hodně zamyslet. Takové nepochopitelné. Možná byste měli jít na obě dvě představení, abyste to pochopili.

A každý symbol, který vás napadne,

Ilustrace Indiánských příběhů

má svoji váhu.

**A konec je až když je úplná tma.
Co je pro členy souboru nejdůležitější při tvorbě představení?**

Námět - kvalitní předloha je základem dobrého představení.

Názor - náš pohled na věc, bez toho nelze.

Naslouchání - kvalitní hudba, aby nás to nabilo emocemi.

Nasycení - základ všeho.

Sex - to snad víte.

DÍLNA S MIRKOU VYDROVOU

Na začátku dílen jsme čekali na další příchozí a asi po deseti minutách se začalo. Jako první přišla na řadu seznamovací hra. Seznamovací ani ne tak na jména, ale spíš, abychom poznali charakter ostatních. Mirka rozdala každému dva papíry a pastelky a měli jsme za úkol na papír nakreslit nebo nějak ztvárnit něco, pod co jsme mohli napsat „To jsem já“. Na druhý papír totéž, ale tam jsme měli napsat „To jsem taky já“. Naše výtvořky jsme neměli nikomu ukazovat a papíry jsme si přikolíčkovali zepředu a zezadu na tričko. Pak jsme si navzájem prohlédli obrázky a podle podobnosti ve významu jsme se rozřadili do skupin. Ve skupinkách jsme si řekli co a proč jsme na papíry namalovali. Pak jsme vymysleli slogan skupiny, který jsme poté použili v malé etudě, která měla naši skupinu přiblížit ostatním.

Pak si každý z nás měl najít předmět, který nás charakterizuje a ještě jeden, který by charakterizoval toho druhého. Skrze předmět jsme pak prezentovali sebe a někoho dalšího ze skupiny ostatním. Pak jsme každý dostal papír a měli jsme zkusit, co s ním lze všechno udělat, následně co bychom udělali, kdyby to byla nějaká autorita a nakonec vymyslet a předvést krátkou etudu, ve které by se stal papír loutkou.

Pak přišly na řadu pohybové hry, jako např. variace na hru na blázny (magory, cvoky atd.) Samurajové. Když jsme se po dlouhém sezení rozhýbali, dostali jsme papír a na ten jsme vypsali naše dobré a špatné vlastnosti, aby nám usnadnily výběr loutky, kterou budeme vytvářet. Pak jsme vyjmenovávali jednotlivé loutky, které známe (Kašpárek, Princezna, Drak atd.) a pak už následovala výroba loutky samotné.

Po tomto asi hodinovém procesu jsme naši loutku prezentovali ostatním. Předváděli jsme jak se směje, jak chodí, jak se vzteká atd. Nakonec jsme pro loutku vymysleli jméno (Hermelína, Eleonora...) a předvedli jsme krátké vystoupení pro ostatní, ve kterém se měly promítnout také charakteristické vlastnosti postavy.

Dílnu bych celkově hodnotil kladně. I přes občasné problémy s upovídáním některých účastníků byla práce svěží a v místnosti panovala tvůrčí nálada. Bohužel se tato dílna nevyhnula komplikacím, tentokrát v podobě probíhajícího představení ve vedlejší místnosti. I když musel být program poněkud upraven (posunutí pohybových her až po skončení představení), všichni odcházeli v dobré náladě a s nově vyrobenými loutkami, které se v některých případech obzvláště povedly. Myslím, že pro všechny to bylo příjemně strávené dopoledne.

Tchořáček

ROZHOVOR S MIRKOU VYDROVOU

Jak ses připravovala na letošní dílny?

Domluvili jsme na loutkářské dílně, která bude inspirována městem Trutnov a jeho historií. Nakonec jsem ale dílnu zaměřila na provokaci loutkářského myšlení a také aby účastníci dílny měli možnost vycházet ze svých vlastních nápadů. Součástí dílny je také výroba loutky a zdálo se mi zajímavější nechat tomu více volný průběh.

Máš víc variant programu dílen?

Jo, třeba včera to bylo trochu jiné než dneska. Ten směr je stejný, ale mění se jednotlivé hry, trochu záleží i na obsahu, který sami účastníci vkládají. I když nejvíce je pro mne důležitá atmosféra – nejde o to z někoho vychovat za tři hodiny loutkáře. Spíš umožnit setkání a inspiraci loutkou - většina dětí s ní nikdy nepra-

covala.

Můžeš mi říct, proč se tyto dílny konají pouze uvnitř?

Nepracujeme pouze s loutkou, ale také potřebujeme různé předměty. To by se dejme tomu venku najít dalo, ale nebylo by to tak pohromadě. Navíc pro výrobu potřebujeme specifický materiál, tedy aspoň pro tu jednoduchou výrobu, kterou dětem ukazuji. Vyžaduje to taky trochu přemýšlení, soustředění a tak se to ve vnějšku prostě dělá lépe.

A co si myslíš, že se na dnešní dílně povedlo a co se naopak nepovedlo?

Byla tu dobrá a tvůrčí atmosféra. Myslím, že loutky, které si děti vytvořily, jsou nápadité a s mají i určitý obsah. A co se nepovedlo? Chyběl nám čas na větší rozehrání vyrobených loutek. Ale ukrátit předchozí cvičení, hry a povídání taky myslím nejde. Nevím, jestli by bez toho zase vznikly tak dobré loutky.

Děkuji za rozhovor.

Tchořáček

DĚTSKÝ DISKUSNÍ KLUB

SouboryHorní-Dolní - ZŠ Sloupnice, BUBU – klub dětské kultury Vsetín, dddd – ZUŠ Děčín a Bubliny – Dramatická školička Svitavy

Zdarec! Tentokrát se dostanou Hoši z JAMU bez zbytečných cavyků rovnou k věci, děcka! Když na Nivy dorazily všechny soubory, započali jsme diskusní blok jako obvykle. Vyzvali jsme děti, představili jsme se jim svými pravými jmény a dohodli se na pravidlech, která se budou v čase, v němž nám jsou děti svěřeny do péče, dodržovat. Poté jsme si zahráli několik her, aby

se děti vyřádily teď a ne až během vášnivého debatování, které se kolikrát dotklo i některých. Vše probíhalo hladce až na občasné hrbolky na naší cestě ke smysluplné diskusi, ale ty jsou zanedbatelné. Pak proběhla reflexe inscenací na balící papíry (jimiž jsme ve zdejších kuloárech prosluli).

Začala diskuse dle obvyklého modelu. Divák, tvůrce, další inscenace, divák, tvůrce.... Alena. Komunikace byla opravdu obtížná. Ano, byli jsme unaveni z přílišného přemýšlení o způsobu, jak diskuse ještě zlepšit, z počasí, dokonce i z náročných diskusí s pedagogy oplývajícími letitými zkušenostmi. Možná již nejsme tak živí a veselí jako na začátku přehlídky, ale spíše umrtvělí a posmutnělí ... Na diskusi bylo včera řečeno a zapsáno méně než obvykle. Stačí pohledět na níže uvedený soupis zmíněných kladů a záporů včerejších inscenací a pozorný čtenář stránky věnované Hochům z JAMU to zpozoruje.

Zmíněné klady a zápornosti včerejších představení:

Horní-Dolní - ZŠ Sloupnice: O kocouru, kohoutu a kose

KLADY:

hudba a zpěv
zábavnost (Němci)
příběh

ZÁPORY:

pomalý temporytmus

BUBU – klub dětské kultury Vsetín: O slepičce kroupnaté

KLADY:

práce s loutkami
scénografie
zábavnost

ZÁPORY:

/nebyly zmíněny/

dddd – ZUŠ Děčín: Po(hádka)

KLADY:

zábavnost
hudba
úspornost výpravy

ZÁPORY:

dvě roviny a jejich nepřiléhavý prolínání

Bubliny – Dramatická školička Svitavy: Havěť všelijaká

KLADY:

živost a hravost
přirozenost
technická vybavenost (mluva i zpěv)
text
inscenace plně odpovídala věku herců a hereček
práce s rekvizitami

ZÁPORY:

/nebyly zmíněny/

BONUS

REFLEXE VEDOUČÍCH DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU PSANÁ DĚTMI:

„Děkujeme porotě.“

„Díky za názor poroty a diváků.“

Dátr a Vátr

NAJDĚTE PĚT ROZDÍLŮ

Tyto obrázky jsou stejné jen zdánlivě. Liší se v pěti věcech. Objevíte je?

BYLI JSME U TOHO

SEMINÁŘ B – TOMÁŠ ŽIŽKA

Díl první: Zvukem naplněný prostor v nás i kolem nás.

Pohybově – prostorově – gesticky – hlasově, první díl včerejšího semináře začal aktivně a soustředěně. Prostor tělocvičny je rozvířován geometrií pohybu v prostoru a geometrickými kompozicemi v něm – dua, tria, spojování a rozpojování. Tygří tlama je koordinačním cvičením rukou se střídáním napětí a uvolnění. Automasáže poklepy na různých místech těla přecházejí v celotělové pumpování, kolébání, rotace, to vše napojené na vědomí prostoru při každém pohybu a dechu. Opakování expresivních pohybových vzorců (odhazování prostoru, kamene, zvedání tyče atd.) zaznamenalo značný ohlas (viz příspěvek seminaristů v tomto čísle) také proto, že lektorovy improvizované akce se jeví jako ustálená, motivovaná a veršovanými příběhy provázená zábavná cvičení. „Vezmu kámen, mám kámen, co já s ním? Já ho odhodím!“ Rezonování v předklonu s poklepy na různé části těla, rezonování ve dvojici s tvořením alikvotních tónů, rezonování se zaměřením na jednotlivé části těla, rezonování v prostoru – to vše je předstupněm k dalším aktivitám. Základem je tvoření příběhu po kruhu, příběh je doplňován gestem těla i ruky, je interpretován po kruhu s různými náladami a výrazy. Lektor sám vstupuje do hry a udává výraz, rozehrává ho a ostatní na něj přirozeně navazují. Fixovaný pohyb a gesto pak doplní jiný vytvářený text, ten je vpuštěn do prostoru a stupňován k maximální expresivitě těla, pohybu a hlasu, stále s vědomým napojením na prostor.

Díl druhý: Skladba prostoru na šňůře v prostoru.

Následuje druhá část dopoledne – práce na struktuře chystaného představení. V prostoru je mezi dvěma židlemi natažena pradelní šňůra, na ni se budou postupně řetězit jednotlivé nápady na lepivých papírcích, až vznikne jakási dramaturgická koncepce. Jak tento proces probíhá? Nezačíná se od záměru, tématu, touhy něco sdělit, naopak. Nejříve účastníci semináře na lístečky zaznamenávají postřehy z předchozích tří dnů společné práce. Slova, obrazy, myšlenky. Nápady se shromažďují, poté kategorizují, třídí, přehodnocují, až vznikne šest základních okruhů (s názvy např. ikony, světlo, prostor, zvuk apod.). Z těchto okruhů pak účastníci společně s lektorem vytvářejí linku představení, základní strukturu, v níž fungují určité konkrétní principy: tah a tlak, změna světla, cesta... Diskusi nad nápady koordinuje lektor, reflektuje návrhy, opakuje a vyjasňuje, sjednocuje. Tvoří se struktura, jejíž zobrazení možná uvidíme na dnešní prezentaci dílny. Je znát, že účastníci jsou na sebe komunikačně napojeni a tento tvůrčí proces funguje.

Rozhovor s Tomášem Žižkou

Máte zkušenost s prací v nevidadelním prostoru přímo s dětmi?

V podstatě něco takového byla moje spolupráce v Aši – jsou tam opuštěná jatka, tam se to odehrálo, zapojili se do toho místní studenti z chebského gymnázia a pár lidí, kteří končili základku.

Čeho by se měli držet ti, kdo chtějí nevidadelní prostor využívat pro tvorbu s dětmi? Co byste doporučil?

Nejvíce mně na tom dráždí starost o místo. Místo, které se k tomu aktu vybere, s sebou nese v globálnějších charakteru vazbu na komunitu, která bydlí kolem nebo přímo v tom prostoru. Když se dítě začne interesovat, proč je tahle budova opuštěná, chce vědět příběhy, kdo to tam vlastně bydlel, zda to prostředí fungovalo a jak, jaké tam byly vazby, vztahy, systémy...to je ono. Ale nemusí to být obytný dům. To je domografie, to je dětem vlastní – být někde doma nebo být vtažen do nějakých souvislostí. Myslím si, že je zajímavé vyhledávat tyto vztahové věci. Site specific není atraktivní v tom, že si vyberete fabriku. Třeba v Pardubicích objevili výtvarníci z lidové školy umění starou opuštěnou vesnici v lese. Děti ji zabýdlovaly, svou akcí se tvářili, že ta vesnice existuje, že je živá. To samé na čáře – německo-české hranici – najdete spoustu zbouraných vesnic, odkud odešli Němci, ale zůstaly tam baráky. A nemyslím si, že je to jen sentiment... Je potřeba, aby se v dětech budoval vztah k tomu prostoru, jakoby starost o místo. Dítě musí mít pocit, že je začleněno do určité society. Že se s něčím integruje. Dobré je nehlédět jen na tu vizuální stránku, ale i na tu příběhovou. Site specific je víceméně o tom, že když se na ten prostor koukáte a mluvíte s lidmi, kteří tam třeba bydlí, tak vaše dotazy mohou vzbuzovat jakési emoce. Je to strach o ten objekt, ale zároveň se na ty objekty, které třeba chátrají, upozorňuje. Přivádět děti k veřejným či poloveřejným prostorům, ke starosti o ně, k intimním prostorům, které zanikly. A metodika práce je tedy trošičku jiná – přes divadlo dokumentu. Ptát se, zjišťovat, reinterpretovat.

Jaký nový prostor jste objevili v Trutnově na semináři?

Celkem mně zaujali lidi, s kterými jsem v té skupině. Není to jen individuální různost, ale taky taková chuť vrhnout se do něčeho, co dneska není pojmenované úplně jasně. Samozřejmě - scénografie se dá pojmenovávat, má svoje kritéria a parametry, ale já jsem ty lidi chtěl vzít i pro sebe na výzkumnou lod'. Hledat někde mezi vlastním, osobním prostorem, se kterým přicházím a s kterým i musím zápasit. Spousta těch lidí přišla i s nějakou aspoň lehkou ideou nebo myšlenkou, co je asi tak v rozměru scénografie, nicméně jsme sami sebe překvapovali. Že to není jenom vizualita, že tam je určitá vazba na psychosomatické vidění anebo taky psychologie nebo sociologie prostoru. Po mě je nové to, že to jsou lidi s pedagogickým viděním, s pedagogickou ambicí. Není to jenom o výchovné dramatičce nebo o dramatické pedagogice, ale cítím, že pedagogika je ústředním motivem dalších let.

Tyto lidi začala zajímat divadelní praxe jako syntéza různých oborů – opravdu si zkusit vše - od výtvarných poloh přes řečové nebo vlastně dramaturgické, režijní, herecké. Pedagog v sobě tu syntézu obsahuje a může přinášet rozkvět pro divadlo i pro určení divadla fakt, že jde o komunikaci.

Jací jsou lidé ve vašem semináři?

Jsou typičtí tím, že hledají metodiku. V tom neznámu je metodou to pojmenovávání, vyhledávání a artikulace něčeho - být dočasná. Pro pedagoga je ústřední jak to přenášet, jak to fixovat. Taky jsme pochopili, že živé umění divadla nás přesvědčuje, že po deseti, po pěti nebo po jednom roce se určité kvality proměňují. Nejenom kvality, ale i určité definice. Pro pedagoga to znamená být trošičku flexibilní, být ve střehu, abychom náhodou nevytvářeli nějaký umělý skanzen, ale spíš živé konfrontační prostředí. Divadlo je místem, kde se má o něčem komunikovat.

Břucháček

DOŠLO POŠTOU

POHLED ZE SEMINÁŘE TOMÁŠE ŽIŽKY

Nepřesný záznam jedné improvizované rozcvičky (vše co šlo lesem, šlo jím 3x)

Šla hlava lesem
Šla ramena lesem
Šly ruce lesem
Šlo břicho lesem
Šel zadek lesem
Šly nohy lesem
Kde sem?
Jdu lesem!
Už jsem unaven
Nebudu stát
Jdu spát
A spím...

Ale ruce nechtějí spát
a vydávají se na cestu...

Jdem, ale bez těla nemůžeme!
Najdeme si nějakého spojence...

A našly si nohy a zbudily je.

Domluvily se, že společně zkusí jít dál,
ale nemohly, protože zadek je držel při zemi.

Zadku se nechce vstávat.

A tak se rozhodly ruce nohy vzbudit břicho a
břicho se probouzí...

A zvedá se, zvedá..., ale

bez hlavy jít nemůže.

Tak se ruce rozhodnou

vzít hlavu do dlaní a jít.

Lesem šly nohy, ruce, ramena, břicho, zadek a
ruce,

ale ty už nechtějí nést hlavu a tak ji

Z A H O D Í M E!

BYLI JSME U TOHO

SEMINÁŘ C – IRENA KONÝVKOVÁ – CESTY INSPIRACE PRO UČITELE LDO ZUŠ

ohromnou svobodu.

Ačkoliv podtitulem semináře je metodika výuky dramatické tvorby na I. stupni literárního dramatického oboru ZUŠ, sešla se v tanečním sále Trutnovské ZUŠ-ky početná skupina učitelů zkušených, začínajících i studentek, které se o své profesní orientaci teprve budou rozhodovat a do tajů dramatického oboru teprve pronikají. A lektorka je všechny ochotně vzala na návštěvu do svého dramataku. Na návštěvu, při které je hostům výbornou a vlnnou průvodkyní, která jim nic nezatají, ale je na ně také přísná, protože její dramatak má svůj vnitřní řád, uznává přesnost a poskytuje

Tempo práce v semináři je klidné, ale intenzivní. Jedno praktické cvičení následuje za druhým, instrukce jsou stručné a přesné, vysvětlující komentáře krátké. Akorát tak, aby náboj společné práce nezvadol. I v práci s dospělými postupuje Irena přísně didakticky. Při používání již známých technik připomíná pojmy, které s cvičením souvisí, dotazuje se na jejich význam, zpřesňuje a definuje základní principy. Začínáme rytmicko- dynamickým kruhem, vstupujeme do simultánní improvizace, opakuje si, co znamená okruh veřejné samoty atd. Důraz je kladen na přesnost a dodržení principu, pro který se cvičení používá – jinak nemá cvičení smysl. Po každém cvičení se dokládají souvislosti, možnosti využití v práci se souborem. „Pozor na obecný pocit! Dávejte si tam konkrétní příběh!“ trvá na svém, když si všímá výrazové povšečnosti během simultánní improvizace. Když je potřeba, kdykoli zastaví akci kouzelným slovem štronzo, doplní instrukci, připomene princip. Průběžně střídá klidnější a aktivnější fáze, řídí práci i tónem hlasu a neustále je velmi pozorná k dynamice skupiny. Účastníci semináře si na vlastní kůži osahávají, jaké to je být u Ireny v dramataku. Jako by na chvíli byli součástí jejich souborů. Právě cvičení ozkoušená na vlastní kůži a jejich reflexe a zařazení do logické posloupnosti práce na divadelním tvaru jsou principem a smyslem této dílny. Nemělo by proto smysl popisovat zde, jaká cvičení jsme dělali – dokud je člověk osobně nedělá, nedostane je pod kůži.

Když seminaristé opustili sál, bylo to už půl hodiny přes čas plánovaného konce, protože se zabrali do připravovaného Rámcového vzdělávacího plánu dramatického oboru. K rozhovoru o semináři jsme se proto sešli až po odpoledním bloku představení.

Nejprve přišla řeč na to, jaké klady a záporny v probíhajícím semináři vidí:

Jsem spokojená s komunikací mezi rozdílnými lidmi, kteří přijeli na seminář. Vedle studentů tam jsou učitelé ZUŠ, kteří přijeli s nějakým očekáváním a vlastně by se i víc chtěli věnovat RVP, protože to je to, co je teď tlačí a bolí. A přesto nevdá, že se vracíme k těm základním dovednostem. Když se to dělá na konkrétních cvičeních - byť lapidárních - odkrývá se spousta souvislostí s dětským divadlem i s prací na přednesu. Stejně tak, jako když se v přípravné fázi propojují herecká cvičení se sociálně osobnostním rozvojem a s prací na divadelním tvaru.

Negativa semináře? Moc lidí a málo času, aby člověk zvládl nabídnout nějaký celek. Je to dlouhodobý proces a tohle je jenom takové vniknutí do toho procesu, ale užitečné. A stejně to nemůže být návod, protože si to musí každý přizpůsobit podle svého naturelu. Tady v Trutnově je mým cílem ukázat jednu z možných cest. Ale stejně si to musí přetvářet každý sám. Nejde o to, že by člověk nechtěl prozradit svůj postup, ale každý musí pracovat podle toho, jaký má jeho skupina vnitřní život, tempo, dynamiku.

Dnes jsme dělali cvičení a etudy s tematikou rybníka a tržiště, aniž někdo věděl, že se nám to propojí s prací na pohádce Jak dědeček měnil... Postupuješ v semináři stejně jako při práci s dětmi?

Můj záměr je, aby si seminaristé tu cestu k divadelnímu tvaru zažili sami – tak jako nedávám předlohu nebo scénář dětem, tak ho nedostanou ani oni. Zkušenost, že nemusím být informován, nemusím vědět a přitom si můžu hrát a tvořit. Aniž by to bylo s vědomím budoucího divadelního tvaru, které by mě mohlo svazovat. Takže až zítra začneme na té pohádce dělat, tak chci, aby byli seminaristé ve stejné nevědomosti, jako jsou ty moje děti. A pak si představuji, že bude následovat fáze, kdy naopak dostanou do ruky nějakou pohádku a budou muset přemýšlet a vymýšlet už jako vedoucí svého souboru. Ale nejdřív chci, aby si zažili tu možnost, že si jenom nezávazně hrají, tvoří ty jednotlivé situace. Scénář dostanou až na závěr, kdy si do něj budou zapisovat souvztažnosti.

V průběhu dne jsem si zapisoval pojmy, které se mi zdály podstatné pro tento způsob práce s dětmi. Zeptal jsem tedy, jaké asociace se s nimi pojí Ireně Konývkové:

Přesnost

Dotažení všech věcí. Pro divadlo je zpřesnění a přesné vymezení hodně důležité. A myslím

si, že je důležité pro hereckou práci dítěte - aby vědělo, co se po něm chce. A aby to vždycky mělo tečku, aby to mělo tajmování atd. Když to dítě cítí, když mu je ten řád dán, tak se v něm opravdu pohybuje svobodněji. Je to postup od jedno-dušičky ke složitějšímu – když si třeba udělám rytmicko dynamický kruh přesně tak jak má být, když při každé etudě bude dodržen jeden prostor a ne víc, když tam nebude imaginární postava, tak vím, že si v tom dítě najde svůj prostor a svoje sdělení. A pak jednou přijde čas na ozvláštňování a atypičnost a nesmysly a pak to zvládne. – Musí se naučit jednoduché věci a pak si může budovat tři prostory a pracovat s deseti imaginárními postavami. Ale je hloupost to základní přeskakovat. To je asi to, co chci sdělovat kantorům. Že to má nějakou smysluplnou posloupnost.

Opakování

Když si to zahrají jednou, tak přibližně pochopím, o co asi jde. Podruhé už to třeba zvládnou a po třetí už se z toho učím a něco nalézám. A díky opakování se zkušenost prolne, připomene se člověku někde jinde. A protože už to má pod kůží, tak to jasně naskočí a člověk je schopen to použít někde jinde.

Opakování pojmů, pravidel, zákonitostí?

Každá profese má nějaké svoje znalosti na kterých se staví a když to nebudu opakovat, tak se mi stane, že dítě neví rozdíl mezi obsahem a tématem.

Akcent

Důraz - zvýrazňuje to, co je důležité v dané situaci. Chci aby si děti (i učitelé) uvědomovaly, co je v daném okamžiku důležité a co musím vypichnout. A souvisí to i s tím, že člověk by neměl honit třeba i deset zajíců najednou. Jestli v daném okamžiku potřebuju udělat nějaké cvičení na konkrétní techniku nebo problém, tak si nechám utéct drobnosti, protože teď je důležité tohle. Akcent zdůrazňuje v souvislosti s divadelní tvorbou a s tím, co je potřeba vypichnout v daném okamžiku. Co je důležité z hlediska tématu a z hlediska sdělení. Je spousta věcí, které člověk ví nebo si je uvědomuje, když o nich slyší. Ale ony mu musí přejít jakoby pod kůži – právě i v drobných cvičeních a etudách. Ale je to dlouhodobý proces nejenom pro žáka ale i pro učitele.

Zabydlování v prostoru

Tam, kde se děčka s etudou zabydlí, tam mají pocit bezpečí a už ví, kde se jim kryjí záda a kde vnímají třeba diváka. Proto si myslím, že je důležité, abych jim to v těch cvičeních nenabourávala tím, že bych chtěla, aby se to přesunulo někam jinam – prostě se chodíme dívat k nim. Jinak je samozřejmě to zabydlování důležité, když se hraje. My říkáme, že si jdeme „očichat prostor“, nepotřebujeme zkoušet představení jako takové, ale zabydlet se v prostoru..

Pravidla, struktura

Každý učitel by si měl stanovit odkud kam chce dítě vést. I když to nejsou pevné hranice, protože každá skupina je jiná a každé dítě je jiné. Stanoví si vnitřní stavbu cíle, toho, na co se chce zaměřit. V začátcích mi osnovy dramataku pomáhaly, teď už na ně koukat nemusím. Ale mám pocit, že v těch začátcích do nich Soňa Pavelková, Šárka Štembergová, Věrka Pánková a Miládka Mašatová vložily svou zkušenost a když je člověk pozorný, tak tam ty důležité body najde. Samozřejmě, zkušenosti se k tomu přidávají jiné věcičky, jak dojít k vybavení dítěte dovednostmi. Ale začátečník takové vodítko potřebuje. Proto mám i ten seminář takto vystavěný a snažím se dávat určité záchytné body odkud kam jít. Ale který ten bod si z toho vynecháte nebo si řeknete, že by k tomu šlo dojít jinak ... to už je vaše možnost.

A pravidla u malých dětí?

Postupně, cvičeními, divadlem. Malé děti nevnímají, že se učí. Ale my si vysvětlíme, co co znamená, abychom si rozuměli.

Chyba

Ve chvíli, kdy je dán podnět a dělá se brainstorming, hromadění nápadů, i třeba blbostí, kdy není důležité, jaký vysílám signál pro diváka, v simultánní improvizaci – to je moje teritorium pro uvolnění a proto, aby vůbec tvořivost nastala. A tam skutečně není nic chyby. Zrovna tak rozepisují děti tým, že píšou asociace a pocity a všechno je správně a všechno je dobře. Jakákoliv forma co udělají, je dobře. A oni pak začnou psát a mají chuť tvořit. Nebojí říct třeba i blbost, protože v tuhle chvíli žádná chyba neexistuje. Ale pak, když už jde o tvar, tak tam se musí pracovat precizně a tam samozřejmě pojmenováváme, kde přesně to nefunguje. Někdy se tou chybou člověk naučí víc, než když je to dokonalý, protože teprve když tu chybu udělám, tak si uvědomím, že touhle cestou ne. A pak ji už neudělám a chvála bohu, že ta chyba nastane během cvičení a v hodině.

Vedoucí musí být vnímavý, a musí zvážit, jestli zastavení situace kvůli chybě a zbytečné rozpovídání není v tu chvíli větším problémem, než když se jede dál, nekomentuje to, a pak, až když se ukončí úkol, teprve se mluví. Kantor musí vyhodnocovat, co je pro ten okamžik užitečnější.

Na závěr minianketa s se seminari-

aristy:

Co je na tomto semináři nejtěžší?

Ze začátku komunikace vůči ostatním a taky to, že jsme nečekali, že tu budou sami učitelé ZUŠek.

Všechno to stihnout.

Co vás na semináři překvapilo?

Výborná spolupráce, když jsme se poznali – dobrá skupina.

Práce – že to, co prožijeme, také pojmenováváme a mluvíme o tom.

Že sem někdo může jet povinně.

Praktičnost lektorky.

Co jste díky semináři objevili?

Pohled na divadlo, na co se dívat, co je důležité.

A taky tu metodiku, jak s dětmi pracovat, jak je vést k divadlu.

Že do Trutnova jezdí bezvadný lidi, protože ať jsem v jakýkoliv skupině, tak ta skupina funguje dohromady a spolupracuje.

Že u Ireny všechna teorie odpovídá praxi.

Hrocháčková

ANKETA

Jaký prostor mimo divadlo Tě láká, abys v něm hrál jako herec nebo pracoval jako režisér?

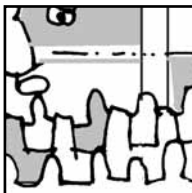
Ptali jsme se

děti...

Les. (Sára)
Louka. (Zuzka)
Výtah pater noster. (Vanda)
Hodně prázdné náměstí. (Dorka)
Pláně, pole, kde je hodně prostoru. (Adam)
Kavárna, něco komornějšího. (Tina)
Na vodě, na moři. (Veronika)
Vesmír. (Aňa)
Náměstí, amfiteátr. (Bořek)
Koloseum. (Pavla a Bára)
Starší místo, hrad, rozpadlina. (Tomáš)
Hřbitov. (Ondra)

Ptali jsme se dospělých...

Hráli jsme v Uherském Hradišti v čajové zahradě s altánem, neustále přšelo, takže se nedalo zkoušet, a přesto, i když to byla improvizace, to nádherně vyšlo. (Hana)
Před budovou MŠMT. (Lukáš)
Zbytky slavníkovského hradiště u Libice nad Cidlinou. (Jana)
Malý amfiteátrík nebo prostor u luhačovické fontány nebo u nějaké staré kašny. (Olga)
Chladírenská hala. (Luděk)
Průchod pod tratí (Karel)

DOŠLO POŠTOU**POHLED ZE SEMINÁŘE D**

Není dusno jako dusno

Několikrát denně se pod rozpálenou střechou Národního domu schází skupina děvčat s Lud'kem Richterem. Dusné prostředí, ale svěží atmosféra živých debat.

Diskuse na téma divadla hraného dětmi se opírají o konkrétní příklady divadelních představení, které máme možnost pokaždé dvakrát za den shlédnout.

Náš zkoumavý pohled směřuje vždy k dramaturgii, k tématu, k přímému či nepřímému nastolení otázek pro diváky a jejich následnému zodpovězení a zvolení vhodných jevištních prostředků vzhledem k věku dětí a pedagogickým cílům.

Mnohdy se může zdát, že jsme příliš kritičtí. Necht' však ti, co slyší naše výstupy, mají na paměti, že jsme si již na začátku vyjasnili, že práce na jevištním tvaru s dětmi je velmi náročná. Že každá z repríz může mít svá specifika. Že ne vždy je v silách vedoucího souboru dovést tvar do takové podoby, ve které by vše fungovalo na sto procent. Uvědomujeme si, že způsob dojití souboru k tvaru bývá v současnosti obvykle tvůrčí a postavený tak, aby děti pouze „nenacvičovaly“ vystoupení. To jest, že je třeba ocenit připravenost a práci všech dětí i vedoucích.

P.S.: Dnes večer si asi nestihneme koupit večeři. Jakož i některé večery předtím. Snad alespoň ráno ulovíme housku v samoobsluze. *seminaristky třídy D*

VŠIMLI JSME SI**DÍLNY H. ŠIMONOVÉ**

KDO JE KDO MEZI LEKTORY SEMINÁŘŮ A POŘADATELI

???

A

Je tu úkol z nejtěžších! Poznejte nejen lektory seminářů, ale i osobnosti, které se obvykle drží nenápadně v pozadí dění. Dětská scéna by bez nich ovšem byla nemyslitelná. Dnes odpovídají na otázku: **Co se vám na Dětské scéně nejvíc líbí?** Tipujte a nezapomínejte, vždyť rozluštění se přinejhorším dozvíte v následujícím čísle, jako obvykle na zadní straně.

Jakub Hulák: Asi divadlo, ne? A taky, že se tu setkávám se spoustou lidí, se kterými můžu pak posedět.

B

Josef Němec: Pro mě je to hlavně práce. Ale když to klapne, jsem rád.

C

Jaroslav Morávek: Mně se líbí všechno. Z představení se mi nejvíc líbil Němý film.

D

Alena Crhová: Jak klapne organizace místních se všemi drobnostmi, kterými nám to tu zlepšují a zpestřují.

E

Lenka Novotná: Líbí se mi rozsah, obsah, přesah, dosah – od úsvitu do Úsvitu.

F

Zina Rýgrová: To, o čem by to mělo být – dětská představení.

G

Zdislava Komárková: Nadšení těch dětí, je vidět, že to dělají s láskou.

H

Jitka Buriánková: Že se sem i malé děti tak těší, že celý rok dřou, jen aby mohly přijet. A někdy přijíždí i jen jako hosté.

I

Petra Kunčíková: Pro mě je to atmosféra a celkové nadšení.

VÍTEJTE V MATRIXU

Další adresa, která může být mnohým k užítku, je adresa **www.azus-cr.cz**, oficiální stránky Asociace ZUŠ ČR. Text je rozdělen na přístupný všem a část přístupnou jen na heslo. Můžete zde najít řadu praktických informací id návrhu kolektivní smlouvy přes soutěže vyhlášené MŠMT až po specializované praktické záležitosti. Stránky jsou jednoduché a přehledné a učitelům ZUŠ se vyplatí o nich vědět (obzvláště potřebují-li určit počet hodin do svého úvazku podle počtu dětí na příští školní rok atd.). Praktické.

A dnes hrající soubory?

Nejdříve jsme pro vás našli stránky souboru Vrtule ze Slaného. Co vás tedy čeká na adrese **www.vrtule.slansko.cz**?

Stránky jsou skutečně bohaté. Dozvíte se z nich, že není jen jedna Vrtule, ale 3 – Hladká Vrtule, Roztočená vrtule a Vrásčitá Vrtule. Zde v Trutnově vystupuje ta Roztočená. Dále objevíte, že Vrtule pořádala letos v květnu vlastní divadelní přehlídku, na které si pozvala zajímavé hosty. Nebo, že má vlastní divadlo pro 80 diváků, které se jmenuje Bungur – podle místa, v němž je vybudováno. Najdete poměrně podrobně zpracovanou historii souboru

(založen 1994), aktuality, fotogalerii, noviny články, kontakty a vzkazy. Stránky fungují také jako informační servis pro členy souboru. Přesvědčte se sami.

Informace o představeních souborů LDO ZUŠ Žerotín – Olomouc najdete na stránkách **www.zus-zerotin.cz**. Na hlavní stránce ZUŠ se na vás smějí 3 ikonky – prostřední je LDO. Dál už zjistíte, že LDO učí na této škole 4 pedagogové a najdete také fotogalerii nejzajímavějších vystoupení. Škoda, že seznam akcí byl aktualizován naposledy v listopadu 2006.

Uherskohradištský soubor najdete ještě o něco komplikovaněji na stránkách **www.zusuh-cr.cz**. Jde také o stránky celé školy a o činnosti LDO se můžete více dozvědět hlavně z archivu událostí. Z realizovaných představení najdete několik fotografií.

Včera tato rubrika pro množství článků dalších chyběla. Proto alespoň jeden odkaz za všechny ostatní soubory včerejšího dne: **www.kultura-svitavy/draskol.html**. Dramatická školička Svitavy. Zřizovatelem je obec a ze stránek zjistíte, že zde studuje na 60 dětí, najdete si různé skupiny dětí a přehled inscenací za léta 1994 – 2003. Jednoduše se dostanete k zaslání zprávy učitelům. Chtělo by aktualizaci.

Chropáček

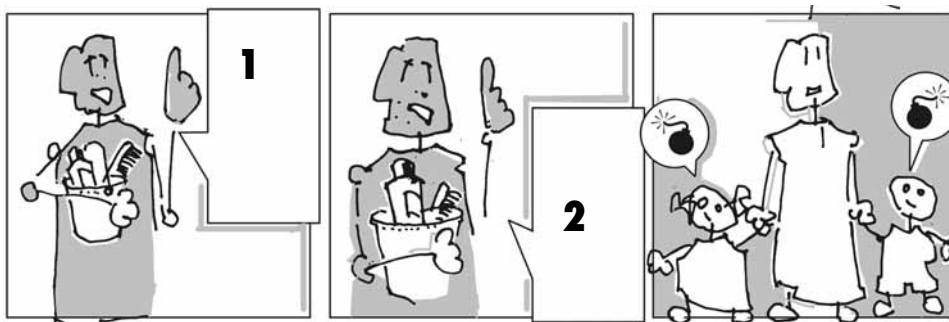

VŠIMLI JSME SI

DÍLNY J. KONÝVKY

POZOR POSLEDNÍ SOUTĚŽ - KOMIKS

Chcete-li si snámi hrát, můžete vymyslet svůj vlastní komiks. Je jedno, zda jste dítě a nebo dospělý, hlavně, že vládnete fantazii. Stačí doplnit chybějící text do bublin nad postavami. Komiks má celkem 2 repliky. Své návrhy vhaďte do redakční schránky v „lesárně“, „národáku“ a nebo v kině. Repliky označte 1 - 2. Co za to? Vaše publicita! Nejlepší návrhy otiskneme v příštích číslech!

10

J

Irena Konývková: Že je! Je to pravidelná možnost setkávání lidí zabývajících se dětským divadlem.

11

K

Bernhard Paumann: Velká intenzita práce, spousta podařených představení a odvezu si i zajímavé podněty pro svou práci.

12

L

Tomáš Žižka: Je tu spousta lidí otevřených poslouchat a vidět se navzájem, a to nejen kriticky, ale i ocenit práci druhých.

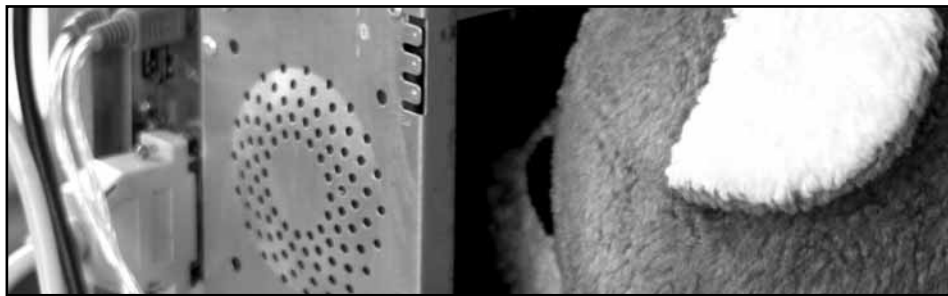

13

M

Luděk Richter: Je tu hodně mladých a aktivních lidí, což je vidět třeba na diskuzích.

PŘÍMO Z VÝHNĚ

Jak náš fotograf zachytil pád medvěda z okenní římsy? Má tak báječný postřeh či je tak rychlý, že ho nejdříve ve vzteku popostrčil a pak rychle běžel zachytit? Hádejte! Přece vám takovou věc neprozradíme!

Hroch je zvíře, které potřebuje minimum spánku, a přitom je stále vysoce výkonný. Náš Hrocháček je toho důkazem – po příchodu na Úsvit uléhá k spánku v 5:00 a již v 5:45 vstává a čiperně odchází sbírat materiál do nového čísla! Húúúú! Chceme mít tvůj biorytmus, Hrocháčku!

Tak jsem si v Trdýlku propotil prdýlku! Pronesl člen redakce, který neprodukuje texty...

„Jsem rád, že dnes můžeme použít rácio“ prohlásil v průběhu semináře k inscenacím L. Richter. Do nastalého nechápavého ticha pustil pan promítač kina Vesmír rádio. Že by byl jediný, kdo mu porozuměl?

Plecháček tu není...

Redakci dnes navštívil Median a Multimediant. Oba bratři byli poněkud inzitivní. Zdrželi se sotva chvíli a už je něco táhlo směrem k Trutnovu.

Omlouváme se paní z občerstvení v kině, která se správně jmenuje Nýlvtová... už se ani nevymlouváme na šotky.

DNEŠNÍ PROGRAM

STŘEDA – 20. 6. 2007

8.30 - 12.00
8.30 - 12.30
14.00 - 16.10

kino
kino
kino

dílky pro děti ze souborů

semináře pro dospělé

5. blok vystoupení souborů

Indiánské příběhy, ZUŠ Žerotín Olomouc

...aneb Romeo a Julie, Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště

Wenuše, Vrtule, 3. ZŠ Slaný

diskusní kluby seminaristů

dětský diskusní klub pro děti ze souborů vystupujících v 5. bloku

diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 5. bloku

seminář k inscenacím 5. bloku

program venku pro děti ze souborů – pouze za příznivého počasí

Putování za létem

16.30 - 17.30
16.30 - 18.30
17.00 - 17.45
18.00 - 19.30
19.30 - 20.00
(akce do 23.00)

sraz u ND

MILÁ THALI!

Viděl jsem dnes Acylpirinky a chci se zeptat, jak to mám udělat, abych byl nejdříve tak roztomilý a nakonec tak velký a krásný s dlouhými vlasy jako ti hercové, kteří tam hráli?

Honzík, 9 let

Věř si! Chod' na dramtáák a pilně se uč – jako to udělala ta malá slepička v představení, které jsi viděl ve stejný den jako Acylpirinky.

Mám věřit manželce, že ložnice je nedivadelní prostor a soused amatérský herec podávající profesionální výkony?

Karel, 46 let

Možné to je. Zkus se jich zeptat, jak si formulovali téma inscenace.

Co mám dělat, abych nemusel na dnešní putování za létem? Nesnáším přírodu, pohádkový les, chození podle fáborků a párky nejím. Jak z toho vyklouznout?

Robert, 13

Máš několik možností: schovej se do Krakonošovy kašny. Běž pomáhat do redakce. Řekni vedoucí, že si raději chceš přecíst všechna hlavní témata Deníku, lehni si do spacáku, oblož se Deníky ze všech stran a tvař se soustředěně.

deník nejčtenější
...moje noviny zpravodajské noviny

www.krkonosky.denik.cz/ds

Reportáž z festivalu

- fotografie představení
- záznamy seminářů
- názory účastníků

BLAŽKOVÁ - DÍL 8. - NEDIVADELNÍ PROSTOR

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 5.

Redakce: Eva Brhelová, Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Lukáš Horáček, Terezie Pecharová, Vojtěch Dvořák, Michal Drtina (foto), Pavel Kocych (sazba, ilustrace, grafická úprava) a Matěj. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka – 20.6. 2007 v 2.10. Vychází 20.6.2007 v 11.00 . Náklad – 300 ks.